

**ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**
ΣΕΛ.: 4

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ
ΣΕΛ.: 5

**ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΗ ΤΟ ΡΑΔΙΟ
ΜΕ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ**
ΣΕΛ.: 7-8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 21 - ΑΝΟΙΞΗ 2025

Τα Θρανία της Άνοιξης,
Η βαλίτσα του πολέμου, Αθήνα 2025.

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά το ημερολόγιο δείχνει 2 Απριλίου κι είναι τα γενέθλια του Άντερσεν. Κι αυτό που είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς είναι πόσο δύσκολα παιδικά χρόνια είχε. Αν ρωτήσουμε τα παιδιά, αν ήταν πλούσιος ή φτωχός, τον φαντάζονται πλούσιο. Κι όμως ήταν φτωχός. Ενώ τον απέρριπτε το σχολείο και οι συμμαθητές του βρήκε το κουράγιο να γράφει παραμύθια. Και να τον αγαπήσουν τα παιδιά όλου του κόσμου 200 χρόνια μετά, ακόμη και σήμερα! Κι ήρθε και στην Ελλάδα κι έμεινε κοντά στο Ωδείο και στην Πλάκα της Αθήνας.

Η γιορτή του ραδιοφώνου για τον Μαρκόνι στις 13 Φλεβάρη ήταν μεγαλοπρεπή απ' όλα τα ραδιόφωνα του «Σκασιαρχείου». Το 35°

Δημοτικό Σχολείο και το 95° Νηπιαγωγείο Εξαρχείων συνεργάστηκαν με την ΚΟΦΙ-ΨΥ κι έκαναν Μορς και ποίηση του Νίκου Καββαδία. Αναμένουμε πώς και πώς την 7^η Μάη να γιορτάσουμε τον Αλέξανδρο Ποπόφ με την επινοήση της κεραίας για την λήψη των κυμάτων. Με το δίπολό μας κι εμείς θα εκπέμψουμε και θα μοιράσουμε ραδιόφωνα στα παιδιά να ακουγόμαστε σ' όλο το σχολείο αλλά κι έξω απ' αυτό! Επίσης παιδιά να καλωσορίσουμε ένα καινούριο ραδιόφωνο, το «ράδιο 16» του 16^{ου} Δημοτικού Σχολείου των Αμπελοκήπων, απέναντι από τα Προσφυγικά. Καλό ταξίδι στις εκπομπές των παιδιών!

Βιβλία και βιβλιοθήκες παντού! Τι άλλο να ευχηθούμε! Και μακάρι η βιβλιοθήκη που θα γίνει στο Πεδίο του Άρεως να μην έχει τη μαρκίζα του χορηγού. Θέλουμε ελεύθερη βιβλιοθήκη των παιδιών, με τα βιβλία των

συγγραφέων της γειτονιάς, φτιαγμένη από τα χρήματα της Περιφέρειας, του μόχθου του ελληνικού λαού κι όχι από την κλοπή του, η οποία ονομάζεται κέρδος. Και θέλουμε όπου υπάρχει άκτιστο οικόπεδο να απαλλοτριώνεται και να γίνεται χώρος των παιδιών, των μεγάλων σε ηλικία και των ζώων. Θέλουμε δέντρα να κάθονται τα πουλιά και να έχουμε μικροκλίματα στην πόλη. Και θέλουμε τα τρία σχολεία στην Κυψέλη, Παξών και Κυψέλης, να γίνουν σχολεία της γειτονιάς, με υπαίθριες τάξεις, μουσεία, κήπους, βιβλιοθήκες κι αυτοδιαχείριση. Κι όχι επιλεγόμενα, πρότυπα, ιδιωτικού ενδιαφέροντος ή ταξινομημένα με το πρόσχημο των ελίτ σχολείων.

Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο είναι ο κος Μπαμπάλ, 2/4/2025, Αθήνα – Πεδίο του Άρεως.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ ΜΟΥ

Κάθε μέρα όταν πάω στο σχολείο κάποια παιδιά μαλώνουν. Η τάξη μου έχει 23 παιδιά, 12 κορίτσια και 11 αγόρια. Στην τάξη μας γίνονται πολλοί τσακωμοί. Πολλά παιδιά είναι 10 χρονών. Τα πιο πολλά ονόματα των παιδιών της τάξης μου αρχίζουν από Α. Επίσης, στον τοίχο μας έχουμε πολλές ζωγραφιές. Τα θρανία μας είναι έτσι ώστε να καθόμαστε σε ομάδες.

(Ελεύθερο κείμενο: Αρτεμίσια)

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα «Το Σκασαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

το διασχολικό έντυπο του ραδιοφώνου των παιδιών «Τα θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 21 - ΑΝΟΙΞΗ 2025

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2025

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
arsnova.p@gmail.com
babisbaltas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Άρης Σκλήβας, Αρμέλ, Αρτεμίσια, Ελισσώ Αμπαζή, Ηλίας, Ηρώ, Θάλεια, Ιωάννα Ανδρίτσου, Κάτια Βρούβα, Κλειώ, Μίλτον Λ., Νάγια, Ραφαέλα, Φίλιππος.

ΤΑ 13 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα θρανία της Άνοιξης: https://wakelet.com/@ta_thraniat_tis_anoiksis

Ραδιοκομήτες-Αμαλιάδα: <https://padlet.com/agmihal85/tdviselys4n5dxgc>

Ράδιο Ελευθερές-Καβάλα: <http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411>

Εδώ Ξέφρενο Σχολείο-Χανιά: https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html

Ραδιοπεριπέτειες-Πετρούπολη Αττικής

Κόκκινη Τσουλήθρα-Δάφνη Αττικής

Zacharo Radio Project-Ζαχάρω Ηλείας

Συνεργατικό Ραδιόφωνο-Πάτρα

Ραδιοφωνές - Καλλιθέα

Το ραδιόφωνο των 6 ηπειρών - Γαλάτσι

Ράδιο 16 - Αμπελόκηποι

Τα σκυλοπόντικα - Ζεφύρι

Κλόουν Ελέφαντες - Ζεφύρι

Με τη συνεργασία του 2510 Radio, του τυπογραφείου PRINTZAR και του Πολυχώρου Ασπάλαθος

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚ ΒΟΧ

Το Kick box είναι όνειρό μου. Θέλω να πετύχω σ' αυτό, να κάνω τα άτομα που λένε πως δεν θα τα καταφέρω, να μείνουν με το στόμα ανοιχτό. Είναι το αγαπημένο μου άθλημα. Τον προπονητή μου τον λένε κ. Μάκη. Είναι καλός και με βοηθάει. Τα απογεύματα κουράζομαι πολύ, επειδή πάω για προπόνηση. Σ' αρκετό κόσμο δεν αρέσει το άθλημα μου, γιατί το θεωρούν κακό και βίαιο, εγώ όμως όχι. Το θέλω μόνο για να προστατεύω τον εαυτό μου και θα παίζω μόνο σε ring.

(Ελεύθερο κείμενο: Φίλιππος)

ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΝΙΩΘΩ ΧΑΡΑ

Γειά σας, σήμερα θα σας πω για το μέρος που νιώθω χαρά. Το μέρος που νιώθω χαρά είναι η θάλασσα που είναι στα Μέγαρα. Έχει γαλαζοπράσινα νερά, είναι πολύ καθαρή κι είναι πολύ μακριά με το αμάξι, είναι σχεδόν 30 ώρες διαδρομή. Εκεί νιώθω χαρά μόνο και μόνο γιατί έχει πολλά, μεγάλα βράχια που μπορείς να κάνεις βουτιές. Τέλος πάντων, εκεί πάω μόνο το καλοκαίρι, αλλά το κακό είναι ότι δεν πάω συχνά, μόνο 2-3 φορές. Εκεί νιώθω χαρά γιατί μου αρέσει η διαδρομή, αλλά και η θάλασσα. Σας προτείνω το καλοκαίρι να πάτε εκεί, είναι τέλεια, να το ξέρετε.

(Ελεύθερο κείμενο: Αρμέλ)

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας αστερίας που χόρευε στον βυθό με τους φίλους του τα καβουράκια. Μετά τον χορό, είδαν μια παράσταση Καραγκιόζη στον βυθό της θάλασσας. Γέλασε πολύ και περάσανε πολύ όμορφα. Μετά το καθένα πήγε στο σπίτι του.

(Ελεύθερο κείμενο: Κλειώ)

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ - ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Μια μέρα ήρθε από την Ευρώπη ένας κοκκινολαίμης στο Πεδίο του Άρεως. Πετούσε, κελαηδούσε και για να ξεκουραστεί πήγε σ' ένα δέντρο. Εκεί συνάντησε κι άλλα πουλιά. Τον ρώτησαν πώς τα πάει κι αν είναι καλά. Όλοι είπαν να πετάξουν στα ψηλά κλαδιά να κελαηδήσουν. Στον κοκκινολαίμη άρεσε πολύ το Πεδίο του Άρεως, γιατί είχε πολλά φωτάκια, είχε ψηλά κλαδιά και πολλά παιδιά που παίζανε. Μετά είπε στους φίλους του «γεια» και κελαηδώντας πήγε στις βόρειες χώρες.

(Ελεύθερο κείμενο: 21^ο Νηπιαγωγείο Αθηνών)

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΙΚΡΟΣ

Εγώ όταν ήμουν μικρός ήθελα να πάω ένα ταξίδι στη Ρώμη να δω πώς είναι. Αλλά δεν ήθελα να πάω μόνο ένα ταξίδι. Ήθελα παρά πολλά! Ήθελα να πάω στη Γαλλία, στην Ισπανία και στο Λονδίνο. Γι' αυτό όταν έγινα 18 χρονών δούλευα σκληρά για να βγάλω λεφτά για να πάω ταξίδι. Δούλευα, δούλευα ώσπου μια μέρα έκλεισα εισιτήριο να πάω στην Ισπανία. Ήταν πάρα πολύ ωραία εκεί.

Μετά έκανα έκπληξη στους φίλους μου που ήταν εκεί και τους είπα την ιστορία για το πώς έβγαλα τα λεφτά για να έρθω εδώ. Την άλλη μέρα είπα να πάω σπίτι μου γιατί μου είχε λείψει παρά πολύ το κατοικίδιό μου. Ευτυχώς που πρόσεχε ο φίλος μου τον παπαγάλο μου. Του έδινε νερό και φαγητό. Κι έτσι ήταν η εμπειρία μου στην Ισπανία. Στα 18 μου πέρασα τέλεια!

(Ελεύθερο κείμενο: Μίλτον Λ.)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

Ακούτε το Ραδιόφωνο των έξι ηπειρών! Είμαστε τα παιδιά του Ε2 από το 132 Δ. Σχ. Αθηνών. Σήμερα 13 Φεβρουαρίου γιορτάζουν όλα τα ραδιόφωνα του κόσμου, μαζί και το δικό μας.

Τι σημαίνει για μας ραδιόφωνο;

- Είναι χαρά και μου φτιάχνει το κέφι.
- Είναι τραγούδι, μουσική και παιχνίδι.
- Καμιά φορά σημαίνει καλές ή κακές ειδήσεις.
- Για μένα είναι ένα καινούριο χόμπι.
- Να χορεύω.
- Ραδιόφωνο σημαίνει παρέα.
- Ακούω ραδιόφωνο όταν διαβάζω.

Μπορείτε να ακούσετε τις εκπομπές μας στην ιστοσελίδα του σχολείου μας ή σκανάροντας :

ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ «Δέκα λόγοι που τα παιδιά κάνουν απεργία»

Όπως οι εργάτες μπορούν να κάνουν απεργίες, μπορούν να κάνουν και τα παιδιά, όταν θέλουν κάτι. Οι λόγοι για τους οποίους μπορούν να απεργήσουν είναι οι εξής:

1. Όταν δεν συμφωνούν με τον δάσκαλο/τη δασκάλα.
2. Όταν δεν τους αρέσει το φαγητό.
3. Όταν σκοτώνουν τα ζώα για φαγητό.
4. Όταν κάνουν πόλεμο δυο χώρες.
5. Όταν τους λένε να ντύνονται έτσι όπως δε θέλουν.
6. Όταν ζητάνε να τρώνε ό,τι θέλουν και δεν τα αφήνουν.
7. Όταν δεν τα ακούνε.
8. Όταν δεν τα αφήνουν να παίζουν με τους φίλους τους.
9. Όταν δεν περνάνε καλά.
10. Όταν τους βάζουν πολλές ασκήσεις.

Όλες τις φορές που γίνονται οι απεργίες όμως, υπάρχουν και οι απεργοσπάστες.

(Ελεύθερο κείμενο: Άρης)

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΡΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝ ΑΓΑΘΩΝ

23 ΚΑΙ 24 ΜΑΪΟΥ 2025 - ΑΘΗΝΑ

Τώρα που έρχονται οι ζέστες, ο νους μας πάει στο νερό. Κυλάει και γίνεται ποτάμι, θάλασσα και βροχή. Κι έρχεται στις βρύσες μας, δημόσιες και ιδιωτικές. Τώρα όμως θέλουμε τον Μέγα Αλέξανδρο του Δήμου Αβδελιώδη να το υπερασπιστούμε. Κινδυνεύουμε από ιδιωτικοποίηση. «Ακούσατε, ακούσατε», σα να είμαι το ραδιόφωνο του Χατζηαβάτη. Το 2023 συμπεριέλαβαν το νερό στη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων Ενέργειας Υδάτων (ΡΑΑΕΥ) και το 2024 εξέδωσαν μια κοινή Υπουργική Απόφαση (ΚΥΑ) με βάση την οποία όλο το νερό, πόσιμο και αρδευτικό επιτρέπεται να τιμολογείται με βάση το «κόστος ευκαιρίας», όπερ εστί υπερκέρδος. Το νερό γιορτάζει στις **22 Μαρτίου** κι είναι μια ευκαιρία να ετοιμαστούμε με κείμενα και ζωγραφιές να συμμετέχουμε στην αρχή του φεστιβάλ, την πρώτη μέρα το απόγευμα! Περιμένουμε την αλληλογραφία σας!

(Ελεύθερο κείμενο: Μπαμπάλ)

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε ιστορίες που ταξιδεύουν από την Ελλάδα και φτάνουν μέχρι την Αθήνα. Μα πώς; Μα με τον Γκράχαμ Μπελ! Αχ Αγγελική μου! Το αναγνωστικό σου, «Η Κουκουβάγια», μας μεγάλωσε τη δεκαετία του '70 και μας έμεινε η φράση: «Γεια σου Γκράχαμ Μπελ, σπουδαία η εφεύρεσή σου!» Κι εννοούσαμε το τηλέφωνο που τότε δεν το είχαμε στα σπίτια μας!

Λοιπόν παιδιά, θα πούμε σήμερα τις ιστορίες της κυρά – Βάβως με την Τσουλίτσα την κόρη της και τον Άχρηστο. Πού και πού είναι και κάποιος ήρωας με το παράξενο όνομα Αυτός που δεν βγήκε από το Αυγό και θα κάνει την εμφάνισή του! Πάμε λοιπόν!

Είναι βράδυ κι η Καλλιόπη, η μικρή σκυλίτσα, γαβγίζει ακατάπαυστα. Στο ροχαλητό των ανθρώπων της νύχτας ακούγεται κι αυτή παράφωνα κάτι να ζητά. Η κυρα – Βάβω, η κατά τον Άχρηστο η αποκαλούμενη Γριά, την ακούει και βγαίνει στην αυλή. Και τι να δει! Δύο σκύλοι στην αυλή κι έντρομη η μικρή! Τη βάζει μέσα στο σπίτι και μηχανεύεται τη λύση του προβλήματος. Κι άρχισε να φωνάζει δυνατά η κυρα – Βάβω: «Τσουλίτσα», «Άχρηστε!» Μα απάντηση δεν παίρνει. Τότε πάει στην εξώπορτα της αυλής και τι να δει! Ήταν ανοιχτή. Γι' αυτό μπήκαν μες στην αυλή οι σκύλοι οι ολόμαυροι στο χρώμα κι όλο ρώμη και σβελλάδα!

Με υπομονή βγάζει τους σκύλους τους καλοφροντισμένους κι όχι ταλαιπωρημένους ή αδέσποτους, στον δρόμο.

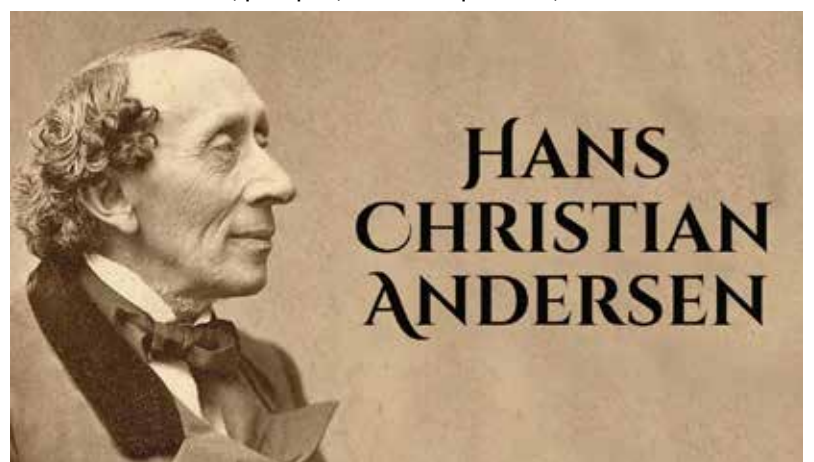
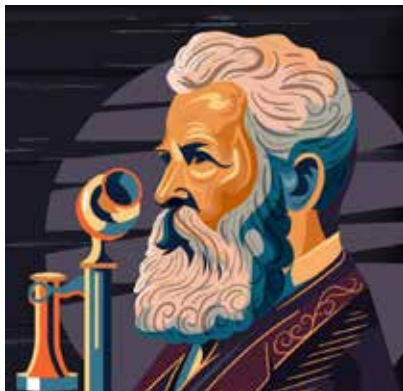
Την άλλη μέρα ρωτά την Τσουλίτσα και τον Άχρηστο γιατί βαθιά μέσα στη νύχτα δεν πήρε καμιά απάντηση. Και συμπλήρωσε πως είναι καλό τη νύχτα που πέφτουν οι άνθρωποι για ύπνο να κλειδώνονται οι πόρτες για να μη φύγει ο ύπνος και τον χάσουν. Όλο και κάποιος κάτι αναζητά τη νύχτα και πέφτει πάνω σου απρόσκλητα, σα να θέλει να σε κλέψει ή να σε φέρει σε δύσκολη θέση με τους εγωισμούς του. Κι αν αφήνεις ανοικτή την πόρτα μοιάζεις μ' αυτόν τον κλέφτη. Πας εκεί που δε σε θέλουν.

Φιλόσοφος η κυρα – Βάβω με άσπρα μαλλιά. Τα 'χασε ο Άχρηστος. Τότε, Αυτός που δε βγήκε από το Αυγό, επειδή πάει

σχολείο με το αυτοκίνητο για να μάθει πολλά γράμματα, της είπε τη διάσημη φράση που από τότε που την είπε, ταξιδεύει σ' όλα τα ραδιόφωνα του κόσμου, στις παιδικές εκπομπές: «Κι αν κλειδώσω την πόρτα και χάσω το κλειδί πώς μπορώ να μπω μέσα στο σπίτι μου κυρά – Βάβω να κοιμηθώ για να πάω στο σχολείο και γράμματα να μάθω;»

Και συμπλήρωσε επαυξάνοντας κι η Τσουλίτσα: «Ακούς; Τα σκυλιά μπαίνουν μαζί με τους πιστούς που εκκλησιάζονται στο σπίτι σου. Ακούς εκεί; Να κάνει εκκλησία το σπίτι! Να ζεις χωρίς τον Θεό του κράτους; Ανήκουστα πράγματα! Αυτοί οι αιρετικοί – και κατά την κυρά – Βάβω εξαιρετικοί, αυτοί αφήνουν τα σκυλιά πεσκέσι να τα φροντίζεις. Αυτά αξίζεις να πάθεις εσύ που μαζεύεις σκύλους εδώ! Άντε μη θυμηθώ πως την προηγούμενη φορά που είδα τέσσερα σκυλιά, πήρα τα δυο και τα πήγα στη θάλασσα να κάνουν διακοπές, καλοκαίρι καιρός που ήταν. Κι ίσως πάρω και την Καλλιόπη να την πάω μια βόλτα, στον αγύριστο που λένε στο χωριό. Και μήπως να σου ρίξω πάλι έναν κουβά νερό; Και να σε φτύσω κι από ψηλά και σου πω πως μάλλον βρέχει κυρα – Βάβω ή κοινώς Γριά;».

Αυτά είπε η Τσουλίτσα. Πάγωσε η κυρα – Βάβω. Χρόνια είχε να αισθανθεί λύπηση για τους ανθρώπους. Προσευχήθηκε άλλη μια φορά ο θεός ν' αγαπά την Τσουλίτσα και τον Άχρηστο. Όσο για τον ήρωα με το παράξενο όνομα Αυτός που δε βγήκε από το Αυγό, του ευχήθηκε να οδηγεί καλά και να πάρει το δίπλωμα όλο χαρά. Μα μέχρι τότε να προσέχει γιατί είναι παιδί και κάποιες βλάβες είναι ανήκεστες. Και να κλειδώνει!

Μέρα του Άντερσεν σήμερα παιδιά! Έρχεται η Ανάσταση! Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο ήταν ο κος Μπαμπάλ, 2/4/2025, Αθήνα – Καμένα Βούρλα.

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

{ ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ }

Θα έλεγε κανείς ότι έχουν κατακτήσει ολόκληρες χώρες με το βιολί τους. Είναι αδύνατο, ειδικά στη Ρωσία, να φανταστεί κανείς ένα μεγάλο συμπόσιο ή γάμο χωρίς τσιγγάνικη μουσική και τυχαίνει οι Τσιγγάνες, μέσω του γάμου τους με τους Βογιάρους, να έχουν ανέβει στους υψηλότερους κύκλους της αυλικής κοινωνίας. Κάθε Τσιγγάνος είναι γεννημένος βιολιστής, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις δεν μπορεί να διαβάσει μια νότα. Το μουσικό τους ένστικτο αναπληρώνει τα πάντα. Λέγεται ότι κανείς δεν παίζει τις φλογερές ουγγρικές μελωδίες όπως αυτοί. Οι Τσιγγάνοι δεν είναι ποτέ πιο περήφανοι όσο όταν κρατούν τα βιολιά τους. Υπάρχει μια ιστορία ενός Τσιγγάνου που εμφανίστηκε στις αίθουσες του συμβουλίου στο κάστρο ενός Ούγγρου δούκα και ρώτησε τη συγκεντρωμένη ομάδα αν θα ήθελαν να τον ακούσουν να παίζει. Αν και ήταν στη μέση μιας δύσκολης συζήτησης, η προσφορά του Τσιγγάνου ήταν τόσο μεγάλη και τόσο ακαταμάχητη που δεν μπορούσαν να την απορρίψουν. Ο χρονικογράφος αυτής της ιστορίας ισχυρίζεται ότι καθώς ο Τσιγγάνος έπαιζε τη μουσική του και μόνο τότε ο δούκας έφτασε στη λύση του προβλήματος που προηγουμένως είχε απασχολήσει τον ίδιο και τους συμβούλους του.

Η τσιγγάνικη μουσική είναι μάλλον μελαγχολική. Είναι γενικά ένας μελαγχολικός λαός. Η γλώσσα τους δεν έχει λέξη για τη χαρά ή την αφθονία. Ίσως αυτή η μελαγχολία να προέρχεται όχι μόνο από το ότι υπέφεραν σε τόσα πολλά διαφορετικά μέρη, αλλά και από τις σκοτεινές δεισδαιμονίες που διαπερνούν την καθημερινότητά τους. Έχετε δει ποτέ μια τσιγγάνα να διασχίζει τον δρόμο; Έχετε προσέξει πόσο σφιχτά μαζεύει τη φούστα της γύρω από το σώμα της; Το κάνει αυτό επειδή, σύμφωνα με τους Τσιγγάνους, οτιδήποτε έρχεται σε επαφή με τα ρούχα μιας γυναίκας δεν μπορεί πλέον να χρησιμοποιηθεί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα μαγειρικά σκεύη στα караβάνια των τσιγγάνων δεν τοποθετούνται σε τραπέζια ή ράφια, αλλά είναι κρεμασμένα από την οροφή, όπου δεν θα τα αγγίξει κατά λάθος ένα κομμάτι γυναικείο ρούχο. Παρόμοιες δεισδαιμονίες περιβάλλουν την ασημένια κούπα του Τσιγγάνου, το πιο πολύτιμο κτήμα του. Διαποτισμένη με μαγικές δυνάμεις, αυτή η κούπα δεν πρέπει ποτέ να πέσει στο έδαφος, γιατί η Γη είναι ιερή. Αν η κούπα

αγγίξει το έδαφος έστω και μία φορά, είναι καταραμένη από τη Γη και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ποτέ ξανά. Αλλά η πιο παράξενη εκδήλωση της εγγενούς μελαγχολίας των Τσιγγάνων βρίσκεται στις εκφράσεις αγάπης τους: τα σιωπηλά, εύγλωττα και σοβαρά σημάδια που χρησιμοποιούν για να μεταδώσουν σημαντικά συναισθήματα ο ένας στον άλλο. Για παράδειγμα, αν ένα ζευγάρι έχει χωρίσει και ο άντρας θέλει να επανενωθούν, όταν τη βλέπει πετάει στον αέρα μια κάρτα ή απλά ένα

κομμάτι χαρτί. Αν εκείνη απλώσει το χέρι της για να το πιάσει, σηματοδοτεί ότι έχουν συμφιλιωθεί. Αν δεν κουνήσει το χέρι της, όμως, όλα έχουν τελειώσει μεταξύ τους. Και θα μπορούσαμε να πούμε πολλά άλλα τέτοια έθιμα. Όταν ο Γκαίτε ήταν νέος και σπούδαζε στο Στρασβούργο, ενδιαφερόταν με πάθος και μεράκι για τις πιο ξένες και άγνωστες φυλές, συμπεριλαμβανομένων των Τσιγγάνων. Μίλησε για αυτά στο Götz von Berlichingen. Ταυτόχρονα έγραφε το απόκοσμο, θλιβερό και μάλλον άγριο «Τσιγγάνικο τραγούδι», που θα βρείτε στα ποιήματά του. Ψάξτε το κάποια στιγμή• αν το διάβαζα δυνατά, θα ακουγόταν τόσο τρομακτικό που θα αποφύγω να το κάνω τώρα. Αλλά θα σας θυμίσει πολλά από αυτά που σας είπα σήμερα.

Walter Benjamin

[Απόσπασμα εκφώνησης από την εφημερίδα «Die Zigeuner», GS, 7.1, 159–65. Μτφρ. Jonathan Lutes. Μεταδόθηκε στο Radio Berlin, 23 Οκτωβρίου 1930. The Funkstunde, ώρα 5:30–5:50 μμ, Youth Hour, 'The Gypsies.' Εκφωνητής: Walter Benjamin.]

8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΩΝ ΡΟΜΑ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΝΕΑ

Κόλιν & Τζάκι Χόκινς
Εκδόσεις Πατάκη

Το βιβλίο αυτό είναι λίγο περίεργο. Ο Τσάρλι Μουσουδάς, ο κορυφαίος ρεπόρτερ της Παραμυθοχώρας, γυρίζει όλη τη χώρα για να βρει ειδήσεις. Τον βρίσκουμε σχεδόν σε κάθε εικόνα του βιβλίου. Στην Παραμυθοχώρα ζουν ήρωες από πολλά γνωστά παραμύθια, όλες οι ιστορίες είναι ενωμένες σε μια και η εφημερίδα γράφει νέα για αυτούς τους ήρωες.

Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει αυτή η εφημερίδα, τα «Παραμυθένια Νέα» που είναι σαν κανονική εφημερίδα και μπορείς να την ξεδιπλώσεις. Έχει ειδήσεις, αθλητικά, διαφημίσεις, αγγελίες, ζώδια, αστυνομικό ρεπορτάζ, κοινωνικό ρεπορτάζ και αποκλειστικά νέα.

Παρουσίαση: Άρης

ΤΟ ΔΑΣΟΣΧΟΛΕΙΟ, ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΡΑΝΔΟΣ

Κατερίνα Ζιρίδη
Εκδόσεις Οσελότος

Πώς θα 'θελα το δάσος να ήταν το σχολείο μου και του σχολείου η φορεσιά μου να 'τανε ... τα φύλλα.

Να 'χα τις πέτρες χαρτί, τα κλαράκια συνδετήρι, κληματοσίδες τα μολύβια κι τα δέντρα σβηστήρι.

Στη λάσπη η ορθογραφία Να ήταν γραμμένη Να 'ρχεται τίγρη γρήγορα Τα λάθη μου να παίρνει.

Και να 'χα για δασκάλες τα λιοντάρια π' αρμενίζουν να μ'έπαιρναν κάθε πρωί στη πόλη να με γυρίζουν.

Παρουσίαση: Νάγια

Η παιδική σχεδία

Κυκλοφορεί την άνοιξη η παιδική «Σχεδία», το περιοδικό των αστέγων. Μέχρι τώρα ζωγραφίζαμε γι' αυτήν σπίτια, μα τώρα έχουμε μια καινούρια είδηση. Θα τυπώνονται δυο παιδικά τεύχη τον χρόνο κι είναι ευκαιρία να στέλνουμε κείμενα και ζωγραφιές. Στο 1^ο τεύχος συμμετέχουν και «Τα θρανία της Άνοιξης» με δύο κείμενα! Αν την δείτε μπροστά σας μην διστάσετε να την αγοράσετε!

Μπαμπάλ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ

Tolkien John-Ronald-Reuel
Εκδόσεις Κέδρος

Ο άρχοντας των δαχτυλιδιών είναι ένα βιβλίο περιπέτειας του Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν. Τοποθετημένη στη Μέση Γη, η ιστορία δείχνει τον Σκοτεινό Άρχοντα Σάουρον να ψάχνει το Ένα Δαχτυλίδι, το δαχτυλίδι της Δύναμης, το οποίο το είχε χάσει σε μία μάχη 1000 χρόνια νωρίτερα.

Αυτά τα 1000 χρόνια επικρατούσε ειρήνη. Τώρα όμως το δαχτυλίδι έχει βρεθεί και ο σκοτεινός άρχοντας της Μόρντορ θα κάνει τα πάντα για να το πάρει πίσω.

Στο μεταξύ 9 ήρωες, ο Φρόντο, ο Σαμ, ο Πίπιν, ο Μέρι, ο Λέγκολας, Ο Γκίμλι, ο Άραγκορν, ο Μπόρομιρ και ο Γκάνταλφ, θα πρέπει να πάνε στη Μόρντορ και να το καταστρέψουν. Θα τα καταφέρουν;

Παρουσίαση: Θάλεια

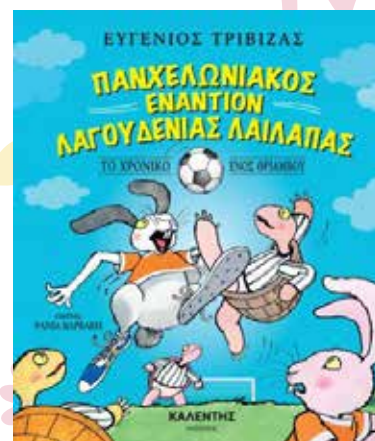
ΠΑΝΧΕΛΩΝΙΑΚΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΛΑΓΟΥΔΕΝΙΑΣ ΛΑΙΛΑΠΑΣ. ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΝΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Ευγένιος Τριβιζάς
Εκδόσεις Καλέντη

Το βιβλίο μιλάει για έναν ποδοσφαιρικό αγώνα ανάμεσα στις χελώνες και τους λαγούς. Οι χελώνες κέρδισαν αυτόν τον αγώνα που όλοι θεωρούσαν χαμένο από την αρχή, καθώς έπαιξαν ομαδικά, με αυτοπεποίθηση και αφοσίωση. Ενώ οι λαγοί θεωρούσαν τους εαυτούς τους νικητές και δεν προσπάθησαν καθόλου, αντίθετα μόνο πανηγύριζαν και δεν είχαν ομαδικό πνεύμα.

Όμως αυτός που ξεπερνά τον εαυτό του κερδίζει, vincit qui se vincit, γράφει στο βιβλίο στα λατινικά. Ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δε δόθηκε.

Παρουσίαση: Άρης

ΟΡΙΟ 30 km/h
ΣΤΙΣ
ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΕΣ
ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΗ ΤΟ ΡΑΔΙΟ ΜΕ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ

Ο γέρο Νικολής πέρασε τα πάνδεινα μ' εκείνο το ραδιοφωνάκι που είχε στο μικρό καφεενάκι σε μια απόμερη πλατεία του χωριού του. «Νικολή, φτιάξε ένα βαρύ γλυκό καφέ και φέρε να βάλουμε και κανένα ξυλαράκι στο τζάκι. Μη θες μόνο να μαζεύεις λεφτά. Βγες στο δώμα να δεις μήπως φταίει η κεραία, αν δεν είναι η γείωση, βάλε και μια στάλα νερό στη γείωση. Αν δεν είναι η γείωση, αν δεν είναι η κεραία, θα πρέπει να φταίει η μπαταρία. Κάθε πότε την πας να την γεμίσουνε; Νικολή, κτύπησε το ράδιο με τη βέργα μπας και φοβηθεί και ξεβουβαθεί. Δεν το παίρνεις να το πας στην πόλη να το δει κάποιος που ξέρει απ' αυτά; Ποτέ δεν ξέρεις μπορεί να το φτιάξει, να δει κι αυτό άσπρη μέρα, να μην είσαι κι εσύ όλη τη μέρα από πάνω του να το πειράζεις και να μην βλέπεις διαφορά».

Αυτά κι άλλα πολλά άκουγε καθημερινά ο δύστυχος ο Νικολής γιατί άνοιγε το ράδιο να ακούσει το χωριό ειδήσεις κι αυτό αν είχε τα κέφια του μιλούσε κι έπαιζε και μουσική, αν δεν είχε τα κέφια του το έπιανε βουβαμάρα. Άλλες φορές καθώς μιλούσε ή έπαιζε μουσική, έκανε διακοπή για λίγο και στη συνέχεια έλεγε τις ειδήσεις ή τραγουδούσε. Όλο το χωριό είχε την κουβέντα του Νικολή με αυτό το παράξενο ράδιο που πότε μιλούσε πότε βουβαινόταν.

Ο καημένος ο Νικολής το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε και πήρε τη μεγάλη απόφαση. Να το πάει για επισκευή στην πόλη. Ξύπνησε αξημέρωτα, κατέβασε το ράδιο από το παταράκι που είχε ψηλά στον τοίχο. Και το είχε επάνω για να μην το φτάνει ο καθένας και του το χαλάσει. Το έβαλε μέσα σ' ένα ωραίο σακίδιο, τη μπαταρία σ' ένα άλλο. Τα φόρτωσε στο γαίδαρο, κάθισε κι αυτός στο σαμάρι και ξεκίνησε για την πόλη. Πήγε μέχρι το κεφαλοχώρι, απ' όπου περνούσε καθημερινά το φορτηγό του Σταμάτη. Το φορτηγό πήγαινε στην πόλη και γυρνούσε το απόγευμα.

Πήγε το γαίδαρο κάτω από μια ελιά, τον έδεσε από το πόδι με ένα μακρύ σκοινί για να μπορεί να φτάνει την τροφή του μέχρι το βράδυ που θα επέστρεφε. Είχε το νου του μη τυχόν περάσει το φορτηγό του Σταμάτη και δεν το προλάβει. Έτρεξε στο καφενείο πρόλαβε και πήρε και καφέ. Πάνω που τελείωνε τον καφέ πέρασε και ο Σταμάτης με το φορτηγό του. Ανέβασε τα πράγματά του στην καρότσα και σε λιγότερο από τρεις ώρες ήταν στην πόλη.

Εκεί στη μοναδική στάση κατέβηκε ο Νικολής παίρνοντας το σακίδιο που είχε τη μπαταρία στην πλάτη και το σακίδιο με το ράδιο στη μασχάλη του. Κατευθύνθηκε στο μαγαζί του συγχωριανού του του Κωστή του Αλευρογιάννη όπου πουλούσε ράδια και τα επισκεύαζε κιόλας. Τα άφησε κάτω, γέμισε τα πνευμόνια του αέρα και άρχισε να εξιστορεί τα καθέκαστα με το ράδιο. Ο τεχνίτης δεν τον άφησε να συνεχίσει, γιατί είδε που είχαν χυθεί τα υγρά της μπαταρίας πάνω στην πλάτη του καημένου του Νικολή και γνώριζε ότι θα του έκαναν εγκαύματα. Τον πήρε και τον πήγε στην άλλη άκρη του καταστήματος που ήταν αθέατη από τους πελάτες και του ζήτησε να γδυθεί για να προλάβει τα εγκαύματα. Ο Νικολής έπιασε με τα δυο του

ΤΟ ΚΟΚΟΡΑΚΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΚΡΑΣΑΤΟ

Νίκος Θεοδοσίου

Εκδότης Χάρτινοι Ήρωες

Αυτό το βιβλίο είναι μια διαφορετική ιστορία του ραδιοφώνου. Το επαναστατημένο κοκοράκι ο Λειρίκος κρατά χωνί για να διαδίδει τα νέα. Και τα νέα είναι καλά. Όχι μόνο κακά. Κι επαναλαμβάνει μονότονα: «Η γρια η κότα η Τιτίκα πεθαίνει από βαθιά γεράματα». Να ένας τρόπος του θνήσκειν, το γήρας. Αυτό θα μπορούσε μελ-

λοντικά να είναι το δικαίωμα των ζώων. Να αυξάνεται το προσδόκιμο ζωής. Κι αυτό είναι το όνομα και της πολιτικής που μεριμνά για την ευτυχία των ζώων μας. Μια κότα πόσα χρόνια μπορεί να ζήσει; 5 – 10 χρόνια! Και παλιά προτιμούσαν να της αφαιρούν τη ζωή στα γεράματα για να δώσουν ζωή στο άρρωστο παιδί. Θυμάμαι πως ο συγγραφέας Γιώργος Ιωάννου είχε μια αληθινή κότα στο σπίτι του στα Εξάρχεια. Κι αυτό το βιβλίο βάζει στο σπίτι μας αληθινές κότες που επαναστατούν και θέλουν να ζήσουν. Κι ας τις λένε κι ας μας λένε «κότες».

Παρουσίαση: Μπαμπάλ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΤΙΣ ΕΙΠΕ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Αγγελίδου Μαρία

Εκδόσεις Μεταίχμιο

Στο βιβλίο της Μαρίας Αγγελίδου, με εικόνες της Ίριδας Σαμαρτζή, ο πόλεμος μας αφηγείται καθοριστικές μάχες της αρχαιότητας με τον δικό του τρόπο. Ξεκινάει με τη σπουδαία μάχη του Μαραθώνα, τους ημεροδρόμους και τη σωτήρια στρατηγική του Μιλτιάδη. Συνεχίζει με τη μάχη στις Θερμοπύλες, που τελικά «νίκησαν οι νικημένοι», και τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, που ο Ξέρξης «έφυγε με άδεια χέρια». Τελειώνει με τη μάχη στα Γαυγάμηλα, που «δεν ήταν η τελευταία».

Κατά τη γνώμη μου, το βιβλίο «Ιστορίες που τις είπε ο πόλεμος» είναι ένα βιβλίο ιστορίας διαφορετικό από τα άλλα, που με έκανε να θυμηθώ την ιστορία της τετάρτης δημοτικού. Προτείνω να το διαβάσετε για να περάσετε όμορφα και να μάθετε για μερικές από τις μεγαλύτερες μάχες της ιστορίας.

Παρουσίαση: Ιωάννα

χέρια το παντελόνι του, γιατί απόρησε με την ξαφνική απαίτηση του τεχνίτη και παρεξήγησε την πρόταση του. Κάποια στιγμή άρχισε να νιώθει τσουξίμο στα οπίσθιά του και στο πιτ φυτίλι έβγαλε τα ρούχα του.

Αφού στέγνωσαν λίγο τα φόρεσε ξανά και όλοι μαζί ασχολήθηκαν με το παράξενο ράδιο. Το έβγαλαν από το σακίδιο, το έβαλαν πάνω στον πάγκο και το άνοιξαν από το πίσω μέρος. Δεν πρόλαβαν να βγάλουν το καπάκι και ξεχύθηκαν έξω μια δεκαριά ποντικάκια που έτρεξαν κατατρομαγμένα και κρύφτηκαν μέσα στο μαγαζί. Άφησαν όλοι το ράδιο και κυνηγούσαν τα ποντικάκια, μα αυτά τα οδήγησε το ένστικτό τους σε μέρος απόκρυφα που ένας γάτος μπορούσε μόνο να ανακαλύψει.

Η βλάβη του παράξενου ραδίου ήταν απλούστατη. Καθώς μετακινούνταν τα ποντικάκια μέσα στα κυκλώματα του ραδιοφώνου έκαναν τη ζημιά. Βίδωσε το καπάκι και το ράδιο ήταν πανέτοιμο για ειδήσεις χωρίς παραξενιές και ιδιοτροπίες. Συμπλήρωσε τα υγρά που είχαν χυθεί από τη μπαταρία και την έβαλε στη φόρτιση. Το απόγευμα λίγο πριν ξεκινήσει το αυτοκίνητο για τον δρόμο της επιστροφής, πήρε ο Νικολής το ράδιο και τη μπαταρία μετά πάσης προσοχής για να μην του ξαναχυθούν τα υγρά και τα φόρτωσε στο φορτηγό.

Στο χωριό έφτασε αργά και η πρώτη του δουλειά ήταν να στερεώσει το ράδιο στη θέση του και να το δοκιμάσει. Το δοκίμασε κι έπαιζε μια χαρά. Το άνοιξε τέρμα για να το ακούσει το χωριό και να τρέξει στο καφενείο. Οι μέρες περνούσαν και οι δουλειές του Νικολή πήγαιναν μια χαρά. Δεν μπορούσε βέβαια να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Έτσι με τα μισόλογα που έλεγε και τις υπόνοιες που άφηνε για τη βλάβη που είχε το ράδιο, στη συνέχεια δεν κρατήθηκε και διηγήθηκε τα καθέκαστα με τους ποντικούς στους πελάτες του. Μέχρι τραγούδι τού έβγαλαν τις απόκριες και το διάβασε το Στελιό του παπά ανεβασμένο πάνω σ' ένα τραπέζι και το άκουσε όλο το χωριό. «Αφουγκραστείτε να σας πω του Νικολή τα κανάκια το ραδιό του γέννησε δέκα ποντικάκια»...

Κείμενο: Κάτια Βρούβα

{ 7 ΜΑΪΟΥ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ }

Η αρχή της ραδιοφωνίας

Το 1895 ο Αλεξάντερ Ποπόφ κατόρθωσε να μεταδώσει ηχητικά σήματα Μορς διαμέσου ερτζιανών κυμάτων. Οι επιτυχίες του Μαρκόνι, του Ρέτζιναλντ Φέσεντεν, του Λη ντε Φόρεστ και άλλων αποτελούν την απαρχή της ανάπτυξης της ραδιοφωνίας.

Η πρώτη μετάδοση και ο πρώτος ραδιοφωνικός σταθμός

Παραμονές των Χριστουγέννων του 1906 στη Νέα Υόρκη ο Φέσεντεν μετέδωσε για πρώτη φορά φωνή και μουσική μέσω ραδιοκυμάτων. Το 1920 λειτούργησε στην Αμερική ο πρώτος ραδιοφωνικός σταθμός, ο K.D.K.A που λειτουργεί και σήμερα.

Το ραδιόφωνο στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το ραδιόφωνο γίνεται το κύριο μέσο ενημέρωσης, ενώ μετά τον πόλεμο γίνεται το κύριο μέσο ψυχαγωγίας για την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Το ραδιόφωνο στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα ήδη από το 1923 άρχισε μια προσπάθεια να εγκατασταθεί ραδιοφωνικός πομπός. Τελικά ο πρώτος ραδιοφωνικός σταθμός εξέπεμψε στις 25 Μαρτίου του 1928 στην Θεσσαλονίκη από πρωτοβουλία του ραδιοηλεκτρολόγου Χρήστου Τσιγγιρίδη. Ο πρώτος εθνικός ραδιοφωνικός σταθμός ιδρύθηκε και λειτούργησε στην Αθήνα στις 25 Μαρτίου του 1938. Αργότερα, το 1945 ιδρύθηκε το Εθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας, όπου ανέλαβε τη λειτουργία του σταθμού. Μετά την απελευθέρωση, άρχισαν να ιδρύονται κι άλλοι σταθμοί σε διάφορες πόλεις της χώρας. Κατά τη διάρκεια της Χούντας και πιο συγκεκριμένα το 1973, οι φοιτητές του Πολυτεχνείου κατασκεύασαν ειδικό ραδιοσταθμό με τον οποίο μετέδιδαν τις εξελίξεις της εξέγερσης.

Το ραδιόφωνο σήμερα

Στις μέρες μας το ραδιόφωνο δεν είναι τόσο δημοφιλές όσο ήταν τις προηγούμενες δεκαετίες. Στην ανάπτυξη του ραδιοφώνου, ως συσκευής, συνέβαλε αποφασιστικά η τεχνολογία των ολοκληρωμένων κυκλωμάτων. Έτσι σήμερα μπορεί να ενσωματωθεί σε συσκευές όπως τα κινητά τηλέφωνα, οι τηλεοράσεις, οι υπολογιστές κι άλλες ηλεκτρονικές συσκευές.

Κείμενο:

Ιωάννα Ανδρίτσου, Ελισσώ Αμπαζή ΣΤ'

Ράδιο 16. 16^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών

...ΤΑ ΞΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΜΑΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΤΥΠΟ

«Μονοπάτια των Παιδιών», τχ.4, από το 1^ο Δ.Σχ. Αμαλιάδας.

«Παιδική ματιά», τχ.1, (πώληση από τα παιδιά στον δρόμο) Μοναστηράκι, Αθήνα, 2025.

«Ημερήσια Πάρλα», τχ.1, 132^ο Δ.Σχ.Αθηνών.

Αγαπητέ Κοκκινολαίμη,

Είμαστε το Ε1 του 132^{ου} Δημοτικού σχολείου Αθηνών. Σας στέλνουμε αυτό το γράμμα για να σας πούμε ότι εμπνευστήκαμε από τον Κοκκινολαίμη και γράψαμε την δικιά μας εφημερίδα, την «Ημερήσια Πάρλα».

Η εφημερίδα σας μας άρεσε πολύ και μάθαμε πολλά καινούρια πράγματα. Μας άρεσε που στα ελεύθερα κείμενα έχετε βάλει εικόνες. Θα το κάνουμε κι εμείς την επόμενη φορά! Μας άρεσε επίσης που βρήκαμε ένα κείμενο από το σχολείο μας για το Πολυτεχνείο. Επίσης ήταν ωραίο που κάνατε βιβλιοπαρουσιάσεις, γιατί μάθαμε για καινούρια βιβλία και σκεφτόμαστε να γράψουμε κι εμείς για τα βιβλία που διαβάζουμε στην τάξη.

Την «Ημερήσια Πάρλα» τη φτιάξαμε με τυπογραφείο στην τάξη και τη κάναμε χειροποίητη με πολλή αγάπη. Σας τη στέλνουμε και περιμένουμε να μας πείτε πώς σας φάνηκε. Περιμένουμε νέα σας!

Με αγάπη, το Ε1 του 132^{ου} Δ.Σχ. Αθηνών!

Παιδιά, μας άρεσε πολύ η εφημερίδα σας!